

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ศึกษาประวัติชีวิตของครูหลวงไพเราะเสียงซอ (อุ่น ดุรยชีวิน) กับประวัติชีวิตครูประเวช กุมุท ศึกษาเปรียบเทียบเดี่ยวซอด้วงเพลงสุรินทราหู 3 ชั้นทางครูหลวงไพเราะเสียงซอ (อุ่น ดุรยชีวิน) กับทางครูประเวช กุมุท

บรมครูทั้งสองท่านเป็นผู้ที่มีจิตวิญญาณของความเป็นครูและศิลปิน เป็นผู้ที่แตกแขนงทางวัฒนธรรม ทั้งด้านความคิดและฝีมือในการบรรเลง ซึ่งเป็นสิ่งที่แสดงควมมีชีวิตทางวัฒนธรรม นับเป็นการถ่ายทอดที่มีคุณค่า มิใช่เป็นเพียงการลอกแบบที่ไร้ชีวิต ไร้คุณค่า

เดี่ยวซอด้วงเพลงสุรินทราหู 3 ชั้น ของบรมครูทั้งสองท่านนี้ มีลักษณะวิธีการบรรเลงและการใช้กลวิธีพิเศษของการเดี่ยวซอด้วงได้อย่างครบถ้วน โดยผลงานของทั้งสองท่าน ได้แสดงออกซึ่งความเป็นอัตลักษณ์ ความรู้ความสามารถ ประสบการณ์ อีกทั้งสะท้อนถึงควมมีสุนทรีย์ทางดุริยางคศิลป์ไทยของแต่ละท่าน

ผลจากการศึกษาพบว่า เดี่ยวซอด้วงเพลงสุรินทราหู 3 ชั้น ทางครูหลวงไพเราะเสียงซอ (อุ่น ดุรยชีวิน) ให้ความสำคัญกับการแปรทำนองที่สัมพันธ์กับทำนองหลัก แต่ในขณะเดียวกันก็ได้เพิ่มความหลากหลาย ในการแปรทำนองด้วยการใช้กลวิธีพิเศษ โดยการย้อยลูกตกของจังหวะใช้การสลับที่มีความหลากหลาย ส่วนเดี่ยวซอด้วงเพลงสุรินทราหู 3 ชั้น ทางครูประเวช กุมุท ให้ความสำคัญกับการแปรทำนองที่สัมพันธ์กับทำนองหลัก น้อยกว่าการแปรทำนองที่ไม่สัมพันธ์กับทำนองหลัก เมื่อเปรียบเทียบกับทางของครูหลวงไพเราะเสียงซอ แต่มีการย้อยลูกตกของจังหวะมากกว่า ทำให้มีความหลากหลายในการใช้จังหวะมากกว่า

This thesis is a study of the lives of Khru Laung Pairoh Siangsaw (Oon Durayachewin) and Khru Prawet Khumut and a comparative study of Saw Daung styles for the solo performance of Surintharahu song of Khru Laung Pairoh Siangsaw (Oon Durayachewin) and Khru Prawet Khumut.

These two Saw Daung masters were the quintessence of distinguished music teachers and artists of their time who were the authorities in Thai musical concepts and expertise. Their skills as a performing artist and a teacher were excellent testimony to the dynamism of Thai culture that had been transmitted through a lively and creative learning experience rather than a mere imitation or memorization of the original music pieces.

The Saw Daung solo styles of both masters employed a combination of all the characteristic and special techniques of Saw Daung music. They reflected the unique individuality, talent, experiences, musical aesthetics and creativity of each master.

This study found that the Saw Daung performance of Surintharahu song in the style of Khru Laung Pairoh Siangsaw (Uun Durayachewin) put special emphasis on the variations of the basic melody patterns by a special technique of extended and sharp twitching at the endings note or “look tok” of the song. Compared to Khru Laung Pairoh Siangsaw’s style, the Saw Daung performance of Surintharahu song in the style of Khru Prawet Khumut paid less attention to the variations of the basic melody patterns but focused more on the non-rhythmic variations and the more extended twitching of the ending notes. This results in a larger number of rhythmic variations of the song.